

[Kr. Kristensen.]

stærk Fart, som den er, og derfor gør de gode Miner til slet Spil og lader staa til og haaber paa, at Lykken skal staa den kække bi; det kan ske, at den gør det, men det kan ogsaa godt være, at den ikke gør det. Lad dem nu om det, jeg udtaler kun min Anerkendelse af, at det ærede Medlem falder saa godt ind i Rollen som Forsvarer for et socialdemokratisk Ministerium, som han gør, og langt bedre, end jeg nogen Sinde havde troet, at han kunde gøre det.

Maa jeg saa lige gøre en Bemærkning til den højtærede Statsminister. Den højtærede Statsminister fører jo et kraftigt Sprog, som vi har hørt adskillige Gange før, men som efter min Opfattelse ikke var absolut paarkrævet i den Situation, vi staa i i Øjeblikket, og jeg synes i alt Fald, at det var en temmelig daarlig Indledning til en Forhandling om samfundsvigtige Spørgsmaal. Jeg ved ikke, hvad der gjorde det nødvendigt for den højtærede Minister at optræde paa den Maade, han gjorde, og vise sig i al sin Kraft og Vælde. Om det var, fordi Tilhængerne ude i Landet skulde se og høre, at der endnu var den rette Klang i Basunen, ved jeg ikke, men ellers synes jeg absolut ikke, det var paarkrævet, hverken efter som Forholdene ligger eller efter de Udtalelser, som man fra baade mit Partis og det konservative Partis Side er fremkommet med.

Den højtærede Minister lod os jo klart og tydeligt forstaa, at det var ikke os, der bestemte — det vidste vi for Resten i Forvejen, saa det behøvede den højtærede Minister ikke at sige. Mindretallet kan nu en Gang ikke bestemme. Men vi fik ogsaa, selv om det ikke blev sagt helt ud, tydeligt at forstaa, at Forhandlingerne her skulde føres efter den Formel: Vil I med, kan I hænge paa, og dermed færdig! Nu ved jeg ikke, om den højtærede Statsminister har troet, at han kunde forskrække os ved at tale saadan til os, men i alt Fald kan jeg sige til den højtærede Statsminister, at stærke Ord og voldsomme Fagter gør ingen Indtryk paa os. Vi tager vor Stilling efter saglige Hensyn, og enten man saa bruger stærke Ord, eller man lokker med blide Toner, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen undertiden har for Skik, saa gør det lige meget Indtryk paa os. Vi ser paa Sagerne, og vi ønsker at faa en Realitetsbehandling i Gang af de Spørgsmaal, som det er en Nødvendighed at faa behandlet i den Tid, vi staa i.

Maa jeg saa samtidig i Anledning af de Udtalelser, som den højtærede Stats-

minister fremsatte om Beskatningen, gøre et Par enkelte Bemærkninger. Den højtærede Statsminister kom med en hel Del Tal og Beregninger angaaende Skatteansættelsen her i Landet og angaaende, hvem der betalte mest i Skat. Det kan naturligvis have en vis Interesse, men i Forhold til det, som Talen er om, synes jeg ikke, det har fjerneste Interesse. For hvad er det, det drejer sig om? Om det Spørgsmaal, hvorvidt det er rimeligt at opretholde den Skatteprioritet i Landejendomme, som er indskudt under Krigen, og det har ikke det mindste med al anden Skattelovgivning at gøre. Forholdet er jo det, at vi alle sammen er under de samme Skattelove, og Landmændene betaler Skat ligesom enhver anden af deres Indkomst og Formue. Jeg ved nok, at det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen mener, at de ikke gør det, det har vi faaet at høre hvert Aar, men der er sikkert ingen andre end ham selv, der tror paa det. Det er nu saadan en uskyldig Fornøjelse for ham hvert Aar at holde det Foredrag om, at Landbrugerne betaler for lidt i Skat. Det er jo saaledes her i vort Samfund, at de store Begavelse gerne faar en fiks Idé, og det har det ærede Medlem aabenbart faaet med Hensyn til dette Forhold, men det skal jeg ikke opholde mig ved.

Det, det drejer sig om, er altsaa Berettigelsen af Ejendomsbeskatningens Størrelse i Øjeblikket, og det har intet som helst at gøre med, hvem der betaler mest i Skat. Landbrugerne betaler, som sagt, Skat efter Indkomst og Formue i Lighed med enhver anden, og de Tal, som den højtærede Statsminister fremkom med, bekræfter jo kun, at Indtægterne og Formuerne nu en Gang ligger hos Bybefolkningen — det vidste vi for Resten før, saa det behøvede den højtærede Statsminister slet ikke at gøre opmærksom paa, men det er jo det eneste, vi har faaet at vide. Hvad angaar Berettigelsen af at opretholde Ejendomsbeskatningen i den Udstrækning, den har, synes jeg ikke, disse Tal har nogen som helst Betydning, og derfor forstaaer jeg ikke, hvorfor den højtærede Minister fremkom med dem.

Jeg vil saa gerne gøre en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Holdgaard; det er ogsaa kun ganske lidt, jeg har at sige til det ærede Medlem. Det ærede Medlem var aabenbart uhyre veltilfreds med sig selv, da han stod heroppe, og jeg skal ikke forstyrre det ærede Medlem i denne hans Glæde over sig selv, men jeg kunde dog have Lyst til at gøre en Bemærkning